

over paa Samfundet, kan det være, at Tiden ikke er moden dertil. Vi skulle heller ikke gøre det i en saadan Grad, at vi sløver den enkeltes Villie til at sætte noget ind paa ogsaa at møde ugunstige Tider. Jeg tror ikke, at Udviklingen i vort Folk er naaet saa vidt, at dette gaar an. Jeg tror, at det er sundt for alle ogsaa at tænke paa den Dag i Morgen, tænke paa i de gode Tider at spare lidt op til de daarlige. Jeg skal naturligvis ikke kunne sige, om ikke i Tidens Løb Udviklingen vil kunne blive en saadan, at man mere ser paa det fælles end nu til Dags, og at man føler samme Forpligtelse overfor Fællesarbejdet som overfor eget Arbejde; og i jo højere Grad dette bliver Tilfældet, i desto højere Grad kan man ogsaa lægge de fælles Byrder over paa Samfundet. Men jeg tror rigtignok, at vi gøre klogere i som hidtil en Tid endnu, ja for Resten en rum Tid endnu, at følge det Princip, der har været det bærende i hele den udmærkede Lovgivning, vi have set vokse frem i de sidste 20 Aar eller hen derimod, Princippet: Hjælp til Selvhjælp, Støtte til eget Arbejde.

Jeg kan derfor heller ikke være enig med den ærede Ordfører i, at dette Forslag i og for sig er samfundsnyttigt. Hvis man gennemførte det, kunde det være, at der vilde følge Brist med, som var større end dem, man overvandt derved. I hvert Fald bør denne Side af Sagen være Genstand for en meget nøje Overvejelse, inden vi tage et saa stort Skridt som det her foreslaaede.

Som sagt, jeg tror, at Forslaget langt mere er et Agitationsforslag end et, som selve Forslagsstillerne egentlig turde tage Ansvaret for at gennemføre nu for Tiden. Dermed vil jeg ikke have sagt noget ondt om Forslaget, for det kan jo være rigtigt somme Tider at sigte noget højere, end man ønsker at naa i Øjeblikket. Det kan være heldigt for Udviklingen, skal jeg gerne indrømme; men paa den anden Side maa man da ogsaa indrømme, at der bør gøres Betænkeligheder gældende, naar Skridtene se noget store ud.

Dersom det derimod var de ærede Forslagsstilleres Hensigt at fremkalde en Revision af Sygekasseloven, indrømmer jeg, at der er ikke saa lidt, der taler derfor. Og det er jo ikke umuligt, at Forhandlingerne netop om dette Forslag i kommende Tider — for det kommer vel sagtens igen — senere kunne resultere i, at Sygekassen faar en heldig Udvidelse. Den har bestaaet i det meste af en Snes Aar og

virket overordentlig godt, hvad alle ere enige om, ligesom ogsaa den ærede Ordfører udtalte sig i den Retning. Men det udelukker jo ikke, at man kan gaa et Skridt videre. Og navnlig det Forhold, den ærede Ordfører omtalte, Forholdet til Lægerne, er jo i høj Grad iøjnespringende. Det er aldeles utvivlsomt, at Lægerne have høstet overordentlig store Fordele af Sygekasselovens Bestemmelser om, at der skal ydes fri Lægehjælp. Det er et uhyggeligt Tal, den ærede Ordfører (P. Knudsen) nævnedes. Jeg ved ikke, om han har undersøgt det nærmere, men jeg tvivler ikke om, at det i nogen Maade er rigtigt, dette, at man har Udsigt til for Aaret 1908, at Lægehonoraret vil overstige Statstilskuddet til de anerkendte Sygekasser med ca. 400,000 Kr. (Afbrydelse). Naa, maaske 500,000 Kr. (P. Knudsen: Nej, mellem 300,000 og 400,000 Kr.) Men det er alligevel et uhyggeligt stort Tal, saa meget mere som det kun er faa Aar siden, der var Overskud til den anden Side, da Statstilskuddet mere end strakte til til at bestride Lægehjælpen. Det Forhold vil sikkert nøde os ind paa en Revision af Sygekasseloven, medmindre det skulde lykkes Medicinalkommissionen at finde en Udvej. For Resten kunne de to Ting jo meget godt gaa sideordnede; jeg er nu ikke saa sikker paa, at det vil lykkes Medicinalkommissionen — det skal jeg ikke komme ind paa, men vi vide jo dog, at Lægeinteresserne ere stærkt repræsenterede der. For Resten vilde det være saadan, at dersom dette Lovforslag blev gennemført, var der vel ingen, der vilde blive mere glade derved end netop Lægerne. Der er det ulykkelige i Forholdet, at Lægerne ere beskyttede. Vi ere vist nødt til at have det saaledes, at Lægevirkomheden er beskyttet; det er vel sagtens i alles Interesse, at den er det. Men det skulde saa heller ikke være saadan, at Lægerne kunne foreskrive os deres Love, næsten uden at vi i nogen Maade kunne sætte os derimod; og saaledes har det i Virkeligheden været indenfor Sygekassernes Omraade. Nu sagde den højt-ærede Minister, at det var glædeligt, at man kunovre i Aarhus havde Strid om dette Spørgsmaal. Ja vist, vi ere jo komne ud over det andre Steder; men vi ere ikke komne ud over det paa en absolut heldig Maade set fra Sygekassernes Standpunkt, og Beviset herfor er netop de uforholdsmæssig stærkt stigende Udgifter til Lægehonorar.

Som sagt, saadanne Forhold kan der være Tale om at tage op til Overvejelse.